

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Τ.Υ.Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΟΡΕΞΙ ΤΟΥ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

— Πρά, φρέ Μπάμπο, Μπάμπο, φρέ, πρά !...
 Φώνας ο Τουρκαλβανός; Άλλή Σεφέρης-Πλιάτσικας, μπαίνοντας στο φτωχικό σπίτι μιά; γρηά; Ήπειρώτισσας. Ξιπλώθηκε πάνω στο μενιέρι και βάζοντας τις κομπόζες του δίπλα του, κομπόζες μεγάλες και πλατύστομες σάν χονδρές νεροπαλίνες, με στρογγυλές βροχιές λαβές, σάν σιδηρά κοπάνια. σιδηρικό που ήθελαν να μολαίρι να τὰ κουβαλήση, ξαναφώνασε :

— Πρά, φρέ-Μπάμπο ! Μπάμπο φρέ !
 — Όριστε αγά μου ! Προσκυνάει και τού λέει ή γρηούλα φοβισμένη. Στις δαταγές σου αγά μου !...
 — Νά σφάξης, φρέ, ψόχα, ένα μοσχάρι, φρέ, να τὸ τρώγῃ !
 — Άίντε, τσαμπουκ, τσαμπουκά...
 — Άμ δὲν έχουμε μοσχάρι αγά μου, τση στο κεφαλάκι σου !
 Άπίντητε ή γρηά ταπεινή και τρομπιγμένη.
 — Τι χωριό εινε φρέ αυτό, χωρίς μοσχάρι !
 — Φτωχό χωριό, αφέντη μου !
 — Ε, να σφάξης, φρέ τότε ένα άρνι και να τὸ φέρνῃς τσαμπουκ, τσαμπουκ.
 — Ούτε άρνι έχω ή φτωχό, μπέτη μου, να μιά; ζήσης.
 — Γίνεται, φρέ, χωριό χωρίς άρνια !
 — Τέτοιο εινε τὸ δικό μας ! Άπάντησε ή τρομαγμένη Ήπειρώτισσα. Τι να κάνουμε αγά μου !
 — Και δὲν τὸ καίτε, φρέ, πρά !
 — Κατακαϊμένο εινε, αγά μου, τὸ ε-
 ρμιο !...
 — Τότε, φρέ Μπάμπο, να μὸ σφάξης, μιά κόττα και να τὸ ψήνῃς φρέ !...
 — Άμ! και κόττες δὲν έχουμε, αγά μου.
 — Και τί εινε εκείνο που κακαρίζε, φρέ στο κατώι ;
 — Δὲν έχω κόττες, αγά μου, παρὰ μιά μονάχα, και αυτή εινε που κλωσάει. τὸ εινε φοβισμένη ή γρηά...
 — Φρέ κλωσάει δὲν κλωσάει, να τὸ σφάξης και να τὸ ψήσῃς. Άίντε εινε ! Και μπόλο-μτόλο βούτιρο. Άίντε αγά εινε τὸ τρώω !...
 Κι ὁ Άλλή Πλιάτσικας άρχισε να ποιήη τὸ μπουζουκι του. Ειχε καθίσει κοντὰ στο παραθύρι κι ἔβλεπε πέρα, ἔξω, κατὰ τὸν δρόμο, που άστράζε μακρὸς και φειδοτὸς, πέρα φς τὸ ρουμάν, πίσω ἀπ' τὸ όποιο φαίνονταν ή φρούα Πρεμιστή.

Ή γρηούλα σκεκότανε δίπλα του άναυδο, σκυρμένη, με τὰ χέρια κρημασμένα, κλαίγοντας τὴν κλωσσα της, που ήταν έτοιμη να τὰ ξεπετάξη τὰ πουλάκια της ! Πὸς να τὴν έσφαζε !

— Άίντε, φρέ, Μπάμπο, διατά, τὸ κατεπάνο ! Ξαναφώνασε άγχιεμμένος ὁ Ἀρβανίτης. Και ξαναφώνε να παίξη τὸ μπουζουκι του δυνατὰ, που νόμιζε κανεις ότι θάσπαζε τὰ τέλια :

Μπήκει μέσ' στ' άμπέλι
 μπήκα μέσ' στ' άμπέλι...
 μπήκα μέσ' στ' άμπέλι
 οὐν νοικοιράάάάά !...

Ή γρηά Ξεκλαίει τὴν κλωσσα της

Ήκει ὁμοσ που τὸν ειχε πάρει ὁ ένδοσιασμός; τὸ τραγουδιότ, βλέπει έναν λεβέντη νάρχεται κατὰ τὸ σπίτι.

— Ποιό εινε, φρέ μπάμπο, αυτό τὸ παλληκάρι, όπου ερχεται; ρώτησε.

— Ὁ μεγάλο μου ὁ γυιός, εινε αγά μου ! άποκρίθηκε ή γρηά.

— Ά ! ά ! κινει ὁ Ἀρβανίτης και άρχίζει να παίξη τὸ μπουζουκι του αργότερα :

Νά κι ὁ νοικοκύρης,
 να κι ὁ νοικοκύρүүүү...
 να κι ὁ νοικοκύρης
 ποῦχεται κοντάάά !...

Σὲ λιγάκι βλέπει και δεύτερο νὸ νάρχεται κατὰ τὸ σπίτι κ' ἔπειτα ἀπὸ λιγα λεπτά βλέπει κ' έναν τρίτο. Ρώτησε τότε πάλι τὴ γρηά :

— Φρέ Μπάμπο, φρέ, ποιό εινε αυτά τὰ παλληκάρια ;

— Άχ, αγά μου, εινε ὁ μιστοίος

κι ὁ πιό μικρός ὁ γυιός μου. Ὁ πιό μικρός ἀπ' όλους.
 — Ά ! γά ! γά ! πρά !... κάνει ὁ Ἀρβανίτης και άρχίζει να παίξη τὸ μπουζουκι του τόσο αγά, που μόλις άκούγοντανε τὸ τρατοῦνισμά του.

Μπήκαν τώρα μέσα στὴν αὐλή κ' οί τρεῖς οί γυιοί. Ή γρηά τρέχει κατω και τὸν; λέει τι συμβαίνει και τι μετλά; τὸν; ζημιέ-
 ρωσε στο σπίτι τους.

— Καλά, τῆς λένε τὰ παιδιὰ, μη σφάξης τὴν κόττα. Βράσε λιγες μολόχες και θά δῆς...
 Τὸ μπουζουκι τὸ Ἀρβανίτη, οὔτε άκούγοντανε παιά διόλου.

Σάν βράσαν ή μολόχες τῆς πέρνει ὁ μικρότερος; σ' ένα πιάτο άνάλατες και ἀλάδιαγες και τῆς πηγαίνει ὁ ἑίλος στον Ἀρβανίτη λέγοντας :

— Νά μιά συμπαθά; αγά μου, γιατί δὲν έχουμε κόττα να σου ψήσουμε. Αυτό που έχουμε, αυτό σου φέρνουμε...
 Ὁ άγῶς χωρις να βγάλη τσιμουδιά, παίρνει τὸ πιάτο και άρχίζει να τρώη.

— Καλά εινε, αγά μου; ρωτᾶν οί γυιοί τῆς γρηάς.
 — Καλά ! Ὠρατὰ !... Μιρί, μιρί πρά, πρά φρέ !...
 — Δὲν σοῦ βάλανε λάδι. αγά μου, γιατί έχουμε λιγο για τὸ καντήλι μοναχά, οὔτε κι' αλάτι γιατί μιά; σάθηκε.

Ὁ άγῶς που μωστῆκε ὀι μέσα στά λόγια αυτά κρῖβονταν φοβῆρα για Ξυλοφῆρτωμα, άπάντησε για να προλάβη τὸ κακό.

— Ά ! φρέ, αυτό εινε καλό «προνηξία» !
 Στο ντικὸ μας τὸ πατριδα, φρέ, τρώμε τὰ χορτάρια, φρέ, με τὸ «χιτς» (διόλου) λάδι και με τὸ «χιτς» (διόλου) αλάτι !...
 Σταμ. Σταμ.

Ήκάθησε κοντὰ στο τζάκι

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ὁ άγνωστος... φίλος του Δουμά

Ὁ Γκαρνιέ ήταν ένας πολὺ παράξενος τύπος. Καλά και σώνει ή ἔλε να κἀνη όλους τὸν άνθρωπος των γραμμάτων φίλους του, να τὸν μιλᾶει με οικειότητα και να άστεινε-
 ται μαζί τους. Κάποτε ειχε γνωριστῆ και με τὸν Ἀλέξανδρο Δουμά. Στὴ δεύτερη συνάντησι μαζί του, παρουσία και πολλὸν άλλων λογογράφων και καλλιτεχνῶν, ὁ Γκαρνιέ, πλησιάζει τὸν Δουμά και με οικειότατο ὕφος τοῦ λέει :

— Τι γίνεσαι, φίλε μου ; Μέρε; πολλές έχω να σε ἰδῶ !...
 Και ὁ Δουμάς γυρισε και τὸν άπάντησε μ' έτοιμότητα :

— Πολὺ καλά, φίλε μου. Ἀλλά δὲν μὸυ λές, σε παρακαλῶ, πὸς σε λένε ;
 Κόκκαλο ὁ Γκαρνιέ.

Ένας ..τετράπους ἠθεοποιός

Ὅταν πρωτοπαίχτηκε στὰ 1650 ή τραγωδία τοῦ Κορηλίου «Ἀνδρομέδα» παρουσίασαν πάνω στὴ σκηνή ὡς Πήγασον ένα ἄληθινό άλογο, άρκετά γυμνασμένο, τὸ όποιο μάλιστα έπαιξε θαυμάσια τὸ ρόλο του. Για να έπιτύχουν ὁμοσ να παραμεινῆ πάνω στὴ σκηνή τὸ άλογο και να μη άφηγηάση, έστειλε παράμερα κάποιος ἠθοκοιός κρατώντας στα χέρια του ένα δερμάτι σανό, τὸ όποιο έδειχνε στον Πήγασο ! Τὸ τέχνασμα αυτό, σημείωσε ελαττωτική έπιτυχία και συνετέλεσε να έπαναληφθῆ ή παράσταση τῆς «Ἀνδρομέδας» έκατό τριανταπέντε φορές συνεχῶς. Ὁ κόσμος, που συνέδρεσε κάθε βράδυ στο θέατρο κατὰ χιλιάδας, έπληγανε ὄχι μόνο για να θαυμάση τὸ έργο τοῦ Κορηλίου, αλλά για να δῆ και τὸν τετράποδο αυτόν... ήθοκοιό που έπαιξε τόσο πιτυχημένα τὸ ρόλο τοῦ Πηγάσου !...

— Ποιός εινε εκείνος ὁ λεβέντης ;